

BLUE JEAN

Σκηνοθεσία-Σενάριο : Τζόρτζια Όουκλι
Ηθοποιοί: Ρόζι ΜακΓιούν, Κάρι Χέιζ, Λούσι Χάλιντεϊ, Έιμι Μπουθ-Σπιλ.
Φωτογραφία: Βίκτορ Σέγκουνιν
Μουσική: Κρις Ρο
Μοντάζ: Ιζαμπέλα Κάρι
Χώρα: Ηνωμένο Βασίλειο (Εγχρωμη)
Διάρκεια: 97'

Πρώτη προβολή: 7.00 μ.μ.
Δεύτερη προβολή: 9.30 μ.μ.

Διακρίσεις: 12 Βραβεία και 24 Υποψηφιότητες BAFTA Awards 2023, Υποψηφιά 'τητα καλύτερου ντεμπούτου για Σενάριο, Σκηνοθεσία και Παραγωγή. Venice Film Festival 2022, Βραβείο Κοινού, (Τμήμα Venice Giornate degli Autori) British Independent Film Awards, Βραβείο Καλύτερης γυναικείας ερμηνείας. Seville European Film Festival 2022, 2 Βραβεία, Κοινού και Βραβείο Women in Focus. Belfast Film Festival 2022, Βραβείο Κοινού. Thessaloniki Film Festival 2022, Βραβείο Καλύτερης ηθοποιού. LesGaiCineMad, Madrid International LGBT Film Festival 2022, 3 Βραβεία, Κοινού, καλύτερης ταινίας και Σεναρίου.

Βραβευμένο στην Βενετία και υποψήφιο για BAFTA δράμα συνειδητοποίησης με πολιτική στόχευση, στέρεα σεναριακή συγκρότηση και συγκινητικό ρεαλισμό.

Πικρό, ουσιαστικό, ανθρώπινο. Το εξαιρετικό ντεμπούτο της Τζόρτζια Οκλεί επιστρέφει στο παρελθόν για να μας μιλήσει για το παρόν: οι κοινωνίες μας τείνουν να υποταχθούν σε έναν δογματικό πουριτανισμό που καθησυχάζει τα χρηστά ήθη. Για αυτό και η επαγρύπνηση για τη διαφύλαξη των ανθρωπίνων δικαιωμάτων είναι κατεπείγουσα.

Αγγλία, 1988: Η συντηρητική κυβέρνηση της Μάργκαρετ Θάτσερ πρόκειται να ψηφίσει έναν νόμο που στιγματίζει τους γκέι και τις λεσβίες. Η Τζιν, μια γυμνάστρια που προπονεί μια τάξη από οργισμένα λυκειοκόριτσα, αισθάνεται ολοένα και πιο παγιδευμένη στη διπλή της ζωή. Καθώς η πίεση αυξάνεται από όλες τις πλευρές, η άφιξη ενός νέου κοριτσιού στο σχολείο δημιουργεί μια κρίση που θα φέρει τη Ζαν αντιμέτωπη με καινούργιες ηθικές, αξιακές, υπαρξιακές προκλήσεις. Μια Βρετανίδα σκηνοθέτρια που έχει μεταβολίσει την τρυφερή εικονογραφία της δεκαετίας του '80, τη σύνθετη ιστορία της χώρας της, αλλά και τη σύγχρονη κινηματογραφική παράδοση του βρετανικού ρεαλισμού, παραδίδει με το κινηματογραφικό της ντεμπούτο μια συναρπαστική ιστορία υψηλής αισθητικής για την πολιτική και τη σεξουαλικότητα. Με αφετηρία την ομοφοβική περίοδο του θάτσερισμού, διατυπώνει ένα –διαχρονικής αξίας– σχόλιο πάνω στη βιοπολιτική και την προσπάθεια της εξουσίας να ελέγξει τα ανθρώπινα σώματα. Ανοίγοντας έναν γόνιμο διάλογο με το σήμερα και τις σύγχρονες διεκδικήσεις της ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητας, η ταινία μάς καλεί σε επαγρύπνηση ενώ προσφέρει μια καλή αφορμή για συζήτηση πάνω σε θέματα που παραμένουν ανεξάντλητα.

Στο σκηνοθετικό ντεμπούτο της, η **Τζόρτζια Όκλεϊ** μας μεταφέρει στην Αγγλία του 1988, όπου η κυβέρνηση της **Μάργκαρετ Θάτσερ** ετοιμάζεται να περάσει ένα νόμο που θα στιγματίζει τους ομοφυλόφιλους και τις λεσβίες. Αυτό αυξάνει την κοινωνική πίεση στην Τζιν, μια καθηγήτρια γυμναστικής που ζει διπλή ζωή. Η άφιξη μιας νέας μαθήτριας, όμως, θα οδηγήσει σε μια ενδοσχολική κρίση που θα δοκιμάσει τις αντοχές και τις αξίες της.

Το ζητούμενο για την Όκλεϊ ήταν ο **βρετανικός κοινωνικός ρεαλισμός**, την παράδοση του οποίου υπηρετεί με σεβασμό, και η **LGBTQ+ ατζέντα** να δώσουν τα χέρια, αποφεύγοντας τη διδακτική αντιπαράθεση. Ένα κερδοφόρο κινηματογραφικό στοίχημα, το οποίο αν και δεν ανατρέπει τις αφηγηματικές συμβάσεις ενός δράματος συνειδητοποίησης, έχει σαφή πολιτική στόχευση και στέρεα σεναριακή συγκρότηση.

Υποψήφιο για BAFTA πρωτοεμφανιζόμενου δημιουργού και **βραβευμένο στα φεστιβάλ Βενετίας, Σεβίλλης και Θεσσαλονίκης** (για τη γυναικεία ερμηνεία του), περιπλέκει συγκινητικά τα συναισθήματα της ασφυκτιούσας ηρωίδας του, είναι σκληρό χωρίς να είναι κυνικό και επιστρέφει γενναία σε ένα τραυματικό παρελθόν παραμένοντας απόλυτα επίκαιρο.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Η Τζιν βγάζει την πετσέτα και κοιτάει στον καθρέφτη. Έχει βάψει τα κοντά αγορίστικα μαλλιά της ένα πορφυρό ξανθό - ίδιο με του Ντέιβιντ Μπόουι στο μουσικό βίντεο του «Blue Jean». Είναι γυμνάστρια σε δημόσιο γυμνάσιο της πόλης. Εσωστρεφής, σιωπηλή, απόμακρη από τους συναδέλφους της στην αίθουσα των καθηγητών. Δεν έχει πολλά κοινά μαζί τους. Η αλήθεια είναι ότι τους φοβάται και λίγο - μην την απορτυπωγραφίσουν, μην την καταλάβουν. Γιατί η Τζιν είναι λεσβία - κι αυτό δεν είναι κάτι τόσο απλό στην Αγγλία της Θάτσερ.

Βρισκόμαστε στο 1987 και οι Συντηρητικοί μόλις έχουν ψηφίσει το διαβόητο Άρθρο 28 που απαγόρευε την «διάδοση της ομοφυλοφιλίας», ώστε να συνεχιστεί η «παράδοση της οικογένειας», να «προστατευτούν» τα παιδιά και «να μην εισπράττουν ότι έχουν το αναφαίρετο δικαίωμα να είναι γκέι». Οι ομοφυλοφιλικές κοινότητες στην Αγγλία δίνουν αγώνες στους δρόμους, αλλά η Τζιν παραμένει στην ντουλάπα της. Διακυβεύονται πολλά - θα χάσει τη δουλειά της. Αλλωστε, όπως λέει στην Σιμπάν, την απενοχοποιημένη λεσβία ερωμένη της, «εκείνη δεν νιώθει την ανάγκη να περιφέρει την σεξουαλικότητα της σαν παράσημο».

Η αλήθεια όμως δεν είναι αυτή. Η εσωτερικευμένη της ντροπή για αυτό που είναι, τη διχάζει. Δεν αντέχει να απολογείται σε όλους - την πιο συντηρητική αδελφή της και τον τοξικό γαμπρό της που «δεν ξέρουν αν μπορούν να την εμπιστευτούν με τον ανιψιό της». Την διευθύντρια που την υποπτεύεται. Τη γειτόνισσα που την κοιτάει στραβά. Προτιμά να μην μιλά, να μην προκαλεί. Να διδάσκει τα κορίτσια άμυνα χωρίς να τα αγγίζει. Να μπαίνει στα αποδυτήρια με το βλέμμα στο πάτωμα. Να είναι αυστηρή και απροσπέλαστη. Και κοιτά να δεις: όλα αυτά συμφωνούν με το Άρθρο 28. Τι κάνει; Πώς προδίδει έτσι τη φύση της, την κοινότητα

της, τον εαυτό της; Πώς προδίδει έτσι την Λόις, την 15χρονη λεσβία μαθήτρια της που γίνεται αντικείμενο μπουλινγκ από τις άλλες; Είναι τόσο έντονος ο φόβος της που θα αφήσει ένα κορίτσι αβοήθητο, για να μην δώσει δικαιώματα;

Το ντεμπούτο της Τζόρτζια Όκλεϊ επιστρέφει στο παρελθόν για να μας μιλήσει για το παρόν. Γιατί αν θεωρούμε καθησυχασμένοι ότι το «Άρθρο 28», και οι κοινωνίες που το επέτρεψαν, ανήκουν σε περασμένους καιρούς, ο «Don't Say Gay» νόμος της Φλόριντα έρχεται να μάς διαψεύσει. Οι κοινωνίες μας τείνουν να επιστρέψουν σε έναν δογματικό ποριτανισμό που καθησυχάζει τα χρηστά ήθη. Για αυτό και η επαγρύπνηση για τη διαφύλαξη των ανθρωπίνων δικαιωμάτων είναι ουσιαστική.

Ομως όχι. Η Όκλεϊ δεν έχει φτιάξει μία στρατευμένα πολιτική ταινία. Δεν έχει καμία διάθεση για διδακτισμό ή μεγαλόστομα μηνύματα. Με σημασία στη λεπτομέρεια, καυστική στο θέμα της και τρυφερή με την ηρωίδα της, μάς παραδίδει μία προσωπική ταινία. Μέσα από τον εγκλωβισμό της Τζιν καλούμαστε να νιώσουμε την κοινωνική ασφυξία. Μέσα από την θλίψη (blue) της, την περιθωριοποίηση. Μέσα από τον φόβο της, την ανθρωπινή σκληρότητα.

Γυρίζοντας σε 16άρι και κρατώντας τη χρωματική παλέτα ξεβαμμένη και τους φωτισμούς ωχρούς (ο DP Βίκτορ Σέκουιν έχει επιτύχει το τέλειο γκριζό), η 80ς Αγγλία μοιάζει τόσο μουντή όσο και η αποστειρωμένη, κοντόφθαλμη πολιτική της.

Μέσα σε αυτό τον κόσμο η Τζιν αισθάνεται τα πάντα και τα κρύβει όλα. Η συγκλονιστική Ρόζι Μακ Γιούν που την ερμηνεύει κρατά το πρόσωπο της ακίνητο, αλλά στα μάτια της ανάβει ένας προτζέκτορας συναισθημάτων. Με πειθαρχία χορογραφεί τις κινήσεις του σώματος της σε μία ανδρόγυνη συστολή. Μικρές αμχανίες, συμπλεγματικές αντιδράσεις, μικροστιγμές δισταγμού συνθέτουν την ερμηνεία της και την πανοπλία της Τζιν.

Για αυτό κι όταν ο ήλιος λούσει το πρόσωπο της και το γέλιο της δραπετεύσει άναρχο, ο θεατής δεν χρειάζεται happy end. Γίνεται μάρτυρας ενός happy beginning.

ΠΟΛΥ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ

GEORGIA OAKLEY

Σεναριογράφος και σκηνοθέτρια που αγαπάει ιδιαίτερα τις αντισυμβατικές αφηγήσεις με γυναίκες πρωταγωνίστριες. Οι βραβευμένες μικρού μήκους ταινίες της έχουν συμμετάσχει σε δεκάδες διεθνή φεστιβάλ. Επιλέχθηκε για τα προγράμματα Berlinale Talents και iFeatures με την πρώτη της ταινία μεγάλου μήκους, το Blue Jean. Βρίσκεται στο στάδιο ανάπτυξης της δεύτερης ταινίας της σε συνεργασία με την BBC Film. Παράλληλα, βρίσκεται σε διαδικασία μεταφοράς ενός μυθιστορήματος της Άννα Χόουπ για την June Films. Κατά πάσα πιθανότητα την ταινία θα σκηνοθετήσει η Κλεμάνς Ποεσί. Το Blue Jean έκανε την παγκόσμια πρεμιέρα του στο Φεστιβάλ Βενετίας το 2022.

Φιλμογραφία: 2012 Hush (μμ), 2014 Callow & Sons (μμ), 2017 Little Bird (μμ), 2018 We Did Not Fall from the Sky (μμ ντοκ), 2022 Blue Jean.